

Examensarbete 15 hp 2012
Konstnärlig kandidatexamen
Institutionen för klassisk musik

Handledare: Peter Berlind Carlson

Linn Persson

Examensarbete

Examenskonsert

17/5/kl 14/Finska kyrkan

Linn Persson, saxofon

Kungl. Musikhögskolan
i Stockholm
Royal College of Music
Valhallavägen 105
Box 27711
SE-115 91 Stockholm
Sweden

+46 8 16 18 00 Tel
+46 8 664 14 24 Fax
info@kmh.se
www.kmh.se

Program

Tõnu Kõrvits

Laulan üle merede

Linn Persson, saxofon

Fernande Decruck

Sonate en ut#

I. Très modéré

II. Andante/Noël

III. Fileuse

IV. Nocturne et Final

Linn Persson, saxofon & Mårten Landström, piano

Kjell Perder

Helinnia

Linn Persson, saxofon & Helena Schuback, violin

Jean Matitia

The Devil's Rag

Linn Persson, saxofon & Mårten Landström, piano

Programkommentarer

Tõnu Kõrvits, 1969-, är en estländsk kompositör som de senaste åren fått stort genomslag utomlands. Kõrvits studerade på Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia i Tallinn där han numera undervisar i instrumentation. Kõrvits kompositioner sträcker sig från soloverk, kammarmusik och orkeserverk till musik för dokumentärfilmer och arrangemang av populärmusik. Kõrvits musik är poetisk och inte sällan utgår han från text när han komponerar. Musiken varierar från att vara varsam till dramatik och passionerad.

Fernande Decruck (f. Breihl), 1896-1954, var en fransk tonsättare som skrev över fyrtio verk för saxofon. Hon studerade orgel och komposition på konservatoriet i Paris och undervisade senare i harmonilära på konservatoriet i Toulouse. *Sonate en ut#* finns även i en version för viola och tillägnades den franska saxofonisten Marcel Mule. Stycket består av fyra satser: Très modéré, Andante/Noël, Fileuse och Nocturne et Final.

Kjell Perder, 1954, är en svensk tonsättare med rötter från Tjärstad. Perder har studerat vid Kungliga Musikhögskolan i Stockholm där han nu undervisar i musikteori och -historia. Perdets verk spelas flitigt i både Europa och Nordamerika och har spelats in av fler skivbolag, bland annat Phono Suecia och Daphne Records. *Helinnia* är skrivet för Linn Persson och Helena Schuback och uruppfördes den 4 maj 2012. Verket ingår i serien *Diaphonia*.

Jean Matitia, 1952-, är en pseudonym som Christian Lauba använder när han publicerar jazz- eller ragtimestycken. Lauba är en fransk kompositör som studerat vid konservatoriet i Bordeaux. Mellan 2004 och 2006 var Lauba musikalisk ledare för l'Orchestre National Bordeaux-Aquitaine.

Reflektioner

När jag var elva år och började spela saxofon kunde jag aldrig föreställa mig att jag i framtiden skulle spela klassisk musik. Klassiskt var bara för stråk och piano, spelade man saxofon fick man spela roliga saker, poplåtar och filmmusik. Senare halkade jag mer eller mindre frivilligt in på den klassiska banan och här är jag idag, alldeles i slutet av min kandidatutbildning, ett första steg på vägen mot ett fortsatt liv som musiker. Under de senaste sex åren har jag passerat ett musikgymnasium och en musikhögskola och min inställning till övning, förberedelse, konserter och musik i sig själv har förändrats drastiskt.

När jag började på Kungliga musikhögskolan hade jag tillbringat tre år på ett musikgymnasium med all tänkbar musikundervisning – dag ut och dag in. Det hade inte bara varit lustfyllt utan ofta krävande. Den 18-åriga Linn som tog sitt första steg in i Stora salen för att påbörja sin utbildning var fylld av förväntan och otålig. Min inställning till övning hade hitintills varit nästintill pliktskyldig och konserter var fyllda av prestationsångest. Jag hade en hel lista med saker jag ville göra och den tog jag med mig till min första saxofonlektion. För mig var världen full av möjligheter, ingenting kunde väl någonsin stoppa mig?

Jag kom in i en saxofonklass med glada människor. Här fanns en trygghet och ett samförstånd mellan alla oss studenter. Jag minns väl när jag för första gången skulle spela upp för klassen, hur oerhört nervös jag var. Runt om mig fanns ett fint stöd och det gick inte många veckor förrän de gemensamma lektionerna inte var värre än att gå och handla mat. Denna anda försöker jag förmedla till dem som kommer nya till vår klass idag, för jag vet hur mycket den tryggheten har gett mig.

När jag gick mitt andra år på kandidatutbildningen på KMH gjorde jag två konserter tillsammans med en pianist. Vi åkte till två konsertföreningar och spelade, jag skulle föreställa den unga talangen medan min ackompanjator var det lugna proffset. I den här vevan hände det något med min nervositet. Tidigare var jag väldigt nervös innan en konsert, jag behövde ofta springa på toaletten tre-fyra gånger innan det var dags att gå in på scen. Där stod jag, iklädd finkläder och högklackade skor, och visste att framför mig låg 90 minuter fyllda av alla toner jag någonsin spelat. I publiken satt betalande människor. För att lyssna på mig. Det fanns inga alternativ för mig annat än att prestera på min absolut högsta nivå. Sedan den konserten skakar inte mina ben som asplöv och jag går på toaletten ett

mer normalt antal gånger. Jag vet alltid vad som krävs för att jag ska ta mig igenom det som finns framför mig och istället för nästintill okontrollerbar nervositet befinner jag mig i djup koncentration.

Under gymnasietiden hade jag väldigt svårt för nyskriven musik. Jag förstod inte dess mening men framför allt så ville jag inte förstå. Ingen försökte heller få mig att ändra den uppfattningen. Idag när jag pratar med människor som påstår att de inte tycker om nutida musik blir jag direkt förvånad. ”Va? Nej, men då har du inte hört...” Någonstans under min resa till den här dagen har jag helt ändrat riktning. I vintras bestämde jag med en violinist att vi skulle prova att spela ihop. Repertoaren var ett problem, det fanns ingen. Efter att ha slängt ut några krockar fick vi napp. Tre stycken blev det och de uruppfördes i maj detta år. Detta är något som jag absolut vill fortsätta med, att arbeta med kompositörer och få skapa något nytt utifrån tankar är något av det roligaste jag gjort.

Jag blir bara gladare och gladare, och jag älskar det här mer och mer. Ingen annanstans har jag så roligt som när jag spelar konsert tillsammans med min saxofonkvartett eller repeterar med min pianist. Det är fortfarande krävande och jag kämpar som aldrig förr men aldrig har det varit så roligt.

Det är med samma känsla jag står idag som för tre år sedan: ”Världen är full av möjligheter, ingenting kan någonsin stoppa mig!”

